

นั้ดรอ...บ่พออาย

นำเสนอเมื่อ : 1 มิ.ย. 2552

กฎหมายน่าสะออน

เสียงเพลงแวงดังมาจากกร้านคาราโอเกะ

"...อ้ายนั้ดมารอ ที่ บ.ช.ส. ขนส่ง
ผู้บ่าวฝั่งโขง อ้ายคงสิลืมนั้ดแล้ว
นั้งถ่าจนสาย แต่อ้ายบ่มีวีแวว
หลอกนั้งให้มานั้งแกร่ว ถ่าแล้วก็บ่เห็นมา
ผู้บ่าวหนองคาย จั้งได้อ้ายจั้งลืมนั้ด
นั้ดกับนั้งไว้ ว่าชิไปยามย่า
ไปเบ้งบั้งไฟ พญานาคมือวันออกพรรษา
ดีใจสิได้ไหญ่ย่า ฟ่าวมาถ่าอ้ายแล้วฟ่าว....."



เสียงเพลงนั้ดรอบบ่พออาย ร้องโดยนั้กร้องเสียงพิณ จินตหรา พูนลาภ เสียงดังมาตามสายลม
จากกร้านอาหารแสบอีหลี ซึ่งมีตู้คาราโอเกะ หยอดเหรียญให้บริการแกลูกคา

กร้านอาหารดังกล่าวลูกค้ายั้งได้หยอดเหรียญที่ตู้คาราโอเกะฟังเพลงกำลังสนุกสนาน
แต่ในขณะนั้นตัวแทนของผู้สร้างสรรค์เพลงดังกล่าวมานาพอดี จั้งแจ้งเจ้าหน้าที่, แป้นพิมพ์ ๑ อัน
เครื่องรับสัญญาณไมโครโฟน ๑ อัน,เครื่องปรับสัญญาณเสียง ๑ เครื่อง, เครื่องขยายเสียง ๑ เครื่อง
ไมโครโฟน ๒ ตัวและโทรทัศน์สี ๑ เครื่อง เป็นของกลาง โดยกล่าวหาว่าละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า

พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางฐาน
ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ศาลพิพากษาว่าจำเลยผิดตามฟ้อง และริบของกลางทั้งหมด

จำเลยอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกาว่าของกลางทั้งหมด
เป็นเพียงเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าเท่านั้น ไม่ใช่เครื่องมือที่ใช้ในการกระทำผิด จั้งริบไม่ได้

กรณีนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ ได้วางหลักกฎหมายไว้ว่า

บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์...ให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์... ส่วนสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดให้ริบเสียทั้งสิ้น

ศาลฎีกาพิพากษาว่า...

โดยสภาพของกลางมีส่วนเกี่ยวเนื่องในการกระทำความผิดต้องงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จึงเป็นทรัพย์สินที่ต้องริบหาใช่เป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าหรือไม่ใช่เครื่องมือในการกระทำความผิดแต่อย่างไร(คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๐๓/๒๕๕๘)

...เจ้าของร้านอุตสาหกรรมน้ำตาลอ ก็เลยพาวไม่ได้ตู้คาราโอเกะ โทรทัศน์สี และอุปกรณ์อื่น ๆ ของกลางคืนจอย...